

3

LA RUTA

MARINA MEDRANO VIDAL
IES MONTSERRAT ROIG
4T ESO

22 de gener de 2024, Elx.

6:40 A.M

Raquel sap que no té un treball magnífic, és més, li pareix repetitiu. Sospira mentre s'asseu en la seua cadira i mira per la finestra. Són les 6:40, s'ha pres tres cafés però ahir tingué una nit horrible i no pot evitar que les parpelles li caiguen. El seu fill de 4 anys està malalt, no ha parat de vomitar en tota la nit i ella no ha pogut tancar un ull. Ara pensa si ha fet bé en deixar-lo amb l'àvia. Comença la feina es diu i amb mala cara recorda que estes hores sempre són el pitjor.

7:20 A.M

Mireia ha eixit de casa amb el desdejuni a la mà i la jaqueta en l'altra. Arriba tard i segons l'aplicació el seu bus passa en 1 minut. El fred de gener pega a la cara com una bufetada, però ara no té temps de posar-se la jaqueta i prefereix córrer per a agafar l'autobús. Té examen de matemàtiques a primera, i no està molt convençuda de si l'aprovarà. Primer de Bat està acabant amb la seua vida. Per sort, arriba a la parada i encara l'autobús no se n'ha anat. Entra i somriu a la conductora, la calefacció la recolza i seu al costat de la seua amiga Ana.

7:45 A.M

L'autobús va ple de gent, d'adolescents i més adolescents que en 10 minuts han d'estar a classe. De treballadors que agafen el transport públic perquè la gasolina està molt cara i de pares i mares que calculen el temps que els portarà deixar als xiquets i arribar a la feina. Marc mira la finestra embaladit. No pensa, simplement està dormit amb els ulls oberts. Es desperta quan escolta que una gran multitud baixa en massa del transport. Mira cap a tots els costats i se n'adona que és la seua parada. Agafa la motxilla corrent i baixa despistat. Quan aplega baix se n'adona que s'ha deixat la jaqueta dins i que també hi són les claus. Comença bé el dia es diu, i amb cara de son es dirigeix a l'institut pensant com la recuperarà. No es recorda que té examen de matemàtiques.

8.00 A.M

L'autobús s'ha buidat en un moment, tots els xiquets han baixat sense mirar enrere, ara només queden 3 adults que han aconseguit seure. Un mira el rellotge preocupat, l'altre mira el mòbil i pareix que llig alguna notícia que li desagrada i per això comença a esbufegar. I l'altre mira al costat i troba una jaqueta negra al seient. L'alça i veu que porta unes claus, deuen ser d'un dels xiquets de l'institut, quina edat -pensa. Recorda quan ell en tenia 16 i com que no hi havia transport públic se n'anava amb bicicleta a l'institut. Estranya això, ara tot són mòbils i tonteries. Ningú mira per la finestra, ningú parla amb el del costat. Tantes vides en un mateix lloc, que es troben una vegada i pot ser no ho tornen a fer mai. Després d'eixa reflexió, mira endavant i s'alça. Acaben de parar i s'apropa a la conductora que està mirant un missatge en la pantalla del seu dispositiu mentre espera que entre la gent.

-Perdona, s'han deixat aquesta jaqueta. -Somriu tímidament i la conductora alça la mirada i se'l mira sense ganes.

-Ai un altre xiquet despistat. Saps, açò passa més del que m'agradaria. Dona-me-la i la guardaré ací. Moltes gràcies.

-De res... - Lucas pensava que seria més simpàtica però pareix que hui la conductora no té un bon dia. Sembla cansada. Pobra, pensa, quin treball més avorrit fer voltes al mateix camí una i altra vegada.

9.00 A.M

Saps eixa hora en la qual tota la gent gran ix de casa? Sí, les 9:00, dones i homes que se'n van a comprar, homes i dones que se'n van a prendre un café, gent que fa anys que està jubilada i el

seu lloc de reunió és el transport públic. Carmen puja a l'autobús carregada, porta el carro de la compra amb una mà i amb l'altra passa el carnet de jubilada. Seu a dures penes en un dels seients del principi, se sent privilegiada de pujar i que tots s'alcen per a dexar-la seure. En canvi, a la vegada puja Mercè. Es conserva com si en tinguera 40 anys, puja l'autobús amb la bossa de mà penjant, la seua roba de dilluns que podria ser de diumenge i els llavis ben pintants. A ella no li agrada que s'alcen quan la veuen per deixar-la seure. Li agrada que es pensen que és jove i no té els 78 anys que té. Seu en front de Carmen i com tots els dies es pregunten el mateix:

-Com està Carmen?

-Molt bé, me'n vaig a comprar i després a cuidar la meua neta que està refredada. Com està vosté Mercé?

-Jo, com sempre! Ai pobra, angelet. Doncs, la meua neta està feta una dona, ja va a la Universitat. I la germana a primer de batxillerat que li diuen ara.

-Sí, jo no sé que els dona per canviar els noms. I la major a quina universitat va? A la Miguel Hernández?

-Sí, filla, sí. Està estudiant Dret, no podem estar més orgullosos.

-Doncs, la meua encara li queda, va a tercer de primària.

-Eixes són les millors edats! I com està el teu marit?

-Bé com sempre, se'n va a fer-se el café amb els seus amics i després vindrà a vore a la xiqueta.

-Quina meravella... Doncs, saps qui s'ha mort?

-Qui?

-La de la panaderia de Reina Victoria, Asun.

-No em digues! Si només en tenia 70 anys. Quina llàstima...

-Ja veus, la vida.

-Ai Mercé, me n'he d'anar, esta és la meua parada. Que tingues un bon dia! -Carmen s'alça a poc a poc i amb el carro segueix el seu camí. En canvi Mercé fa el mateix que tots els matins, puja i li pega tota la volta a la ciutat fins que arriba a casa de nou. En dues parades pujarà Jaume i tindran la mateixa conversa de tots els dies.

11:00 A.M

Ja és l'hora d'esmorzar. Raquel baixa de l'autobús i entra a un baret a fer-se alguna cosa i a pixar. Porta treballant tot el matí i no s'ha adormit de miracle. Ara cridarà a sa mare per preguntar-li com està Carles.

12:30 P.M

El matí ha sigut com tots els matins, ni molt mogut ni molt avorrit. Els botiguers estan desitjant que siguin les 14:00 per a tancar i anar-se'n a casa. El xiquets volen exir ja dels instituts i les escoles, tenen ganes de dinar el que els haja preparat el pare, l'àvia o anar al menjador. Almenys ja no fa tant de fred i ha eixit el sol una miqueta. El dia només acaba de començar.

14:15 P.M

Altra vegada el transport públic s'ha omplit d'adolescents. Els mateixos que pel matí. Marc puja esperant trobar la seua jaqueta. Ana i Mireia puguen comentant el seu dia i com els que els agraden les han mirat i eixa classe de tonteries que pensen tots els adolescents. Marc s'apropa a la conductora, i amb veu preocupada li pregunta si han trobat una jaqueta negra amb unes claus. Està més preocupat per que sa mare no el renye que per la jaqueta. Raquel agafa la jaqueta que l'ha deixat al seu costat i li la dona.

-Esta dius?

-Sí, eixa és. Moltes gràcies, de veres.

-De res, però has d'estar més atent. No t'hauràs refredat sense jaqueta?

-No, no. -diu Marc moquejant i es perd entre la multitud de l'autobús.

16:00 P.M

Raquel ha acabat per fi el seu torn, l'ha rellevat el seu company Miquel. Ana torna a pujar a l'autobús. Té classes a les 16:30 a l'escola d'idiomes. Està estudiant per al B2 d'anglès i ara a juny tindrà els exàmens per treure's el títol. Està escoltant música amb els auriculars posats quan de sobte algú li toca el muscle. És Jorge, el xic que li agrada en secret. Ell creu que són amics i au, o això pensa Ana, però per a ella ell és una cosa més. Van junts a anglès i s'han fet molt units des de setembre. Jorge seu al seu costat i mentre ella es lleva els auriculars comencen a parlar sobre com creuen que va el curs. El que ella no sap, és que a Jorge també li agrada ella.

17:00 P.M

Soukaina té 10 anys. Fa un any que va arribar de Marroc a ací amb la seua família però ja controla l'idioma a la perfecció. Té 3 germans menuts, Amin, Samil i Dounia. Ella és la major, Amin i Samil són bessons i tenen 7 anys i Dounia és la menuda, només té 5. Soukaina és l'encarregada de portar els bessons al futbol i després anar amb Dounia al parc. Pugen a l'autobús i és ella la que passa el carnet 4 vegades. Després seuen els seus dos germans en els únics seients junts que queden lliures. A ella li toca anar de peu i fa a Amin alçar-se perquè deixi lloc a la menuda. Amin es queixa però al final creu a la seua germana major. Ella en canvi no es queixa, sap que és la seua feina i està feliç de poder ajudar als pares.

17:30 P.M

Robert puja a l'autobús, mira a terra. Sempre ho fa. Sempre troba monedes perdudes, avantatges de ser TEA, pensa. Fa poc que va sol en bus, l'angoixa la multitud però ha aconseguit gestionar-ho. Li encanta la història i després de seure treu un llibre ràpidament de la motxilla. El llig mentre arriba a la seua parada, en sap molt sobre el tema. A la vegada també ha pujat Irina, està cansada porta tot el matí estudiant i ara se'n va a treballar. Seu al costat d'un xiquet que llig un llibre d'història. Ella li somriu, a ella també li encanta la història. Ell no alça el cap, està massa centrat en el seu llibre i mai mira ningú als ulls.

18:00 P.M

Ja és de nit i només son les 18:00 de la vesprada, Clàudia ha pujat a l'autobús se'n va a vore a la seua avia Mercè. Va amb xandall i una cua desfeta, acaba d'eixir d'entrenar. Joga a futbol al poliesportiu d'Altabix. Segons ella va feta un desastre, i li fa vergonya que la veja algú conegut i pense que va fatal, tracta de passar desapercebuda. El que no sap és que a ningú li importa com va i com deixa d'anar. Estan tots tan submisos en la seua pròpia vida i els seus propis problemes que ningú té temps per fixar-se en els altres. Són 15 persones compartint una única cosa: que estan al mateix lloc, la mateixa hora i tots escolten eixe soroll que fan les portes al obrir-se. Més allà d'això no tenen res més en comú.

19:00 P.M

Una parella de jòvens pugen a l'autobús, venen carregats amb bosses i més bosses de roba. Acaben de pujar a la parada de l'Aljub. Al principi anaven amb la idea de vore alguna pel·lícula però la cartelera no els ha convençut i han decidit anar de compres. Mario li porta la bossa de mà a la seua nòvia Natàlia i a més el sopar, han decidit agafar McDonald's però preferien mejar-s'ho mirant una pel·li a casa. Mentre que ella du les bosses de Zara, Bershka i Jack and Jones. Hui fan un any junts, es miren acaramelats, mentre Miquel des del seient del conductor se'n recorda de quan ell era així amb la seua dona. On hauran quedat aquelles carícies tímides i la froma de mirar-se com si res més existira? Hui també és el seu aniversari, fan 18 anys de casats. L'únic pla que tenen és deixar els xiquets amb la seua germana i poder sopar tranquils a casa mirant alguna sèrie. Es lamenta en silenci, perquè sap que ell arribarà molt cansat de la feina i Esther, la seua dona, també. I ja estan majors, ja no tenen energies per a eixir un dilluns per la nit... I amb totes eixes excuses es convenç a sí mateix que no són els únics i que ja no tenen 20 anys.

20:00 P.M

Ja no queda ningú a l'autobús, només Irina i el conductor. Irina està cansada, acaba d'eixir de treballar. No ha sigut un gran dia, el seu cap l'ha renyada i un dels clients no s'han portat molt bé que es diga. Però només fa de camarera perquè necessita els diners per pagar-se la carrera, quan tinga el que necessita se n'anira en un tres i no res. Ja ha vist la seua parada i com només estan ella i el conductor s'alça i no prem el botó de baixar. Miquel va a la seua i encara està pensant si està a temps de fer-li un bon regal a la seua dona. Així que no, les portes no s'obrin quan Irina vol i l'autobús es passa una parada. Finalment prem i quan aconsegueix baixar el vent li pega a la cara i se li gela el nas. Quina merda! Pensa. Ara li toca pujar tota la pujada cap a casa.

21:00 P.M

L'autobús pega voltes i més voltes a la ciutat, una ciutat que ja dorm, perquè a l'hivern ningú ix de casa a eixies hores. En una hora l'autobús es quedarà a l'aparcament i demà de matí tornarà a pegar voltes sense descans. Com un cicle infinit, una i altra vegada.

2n

LES ROSES DE L'HIVERN

NOM: Raquel Mingorance Boix

C.ESCOLAR: 2ncicle escolar de la ESO (4t ESO)

c.EDUCATIU: IES Sixto Marco (Elx)

Em quede mirant-te amb una rosa a la mà que em punxava fent que la neu pura sota els meus peus es tiny de sang i llàgrimes deixant-la així d'un color roig vibrant que em va recordar al dia que et vaig conèixer.

Era un 23 de novembre de 1979, eixe dia havia caigut una gran nevada i vaig decidir anar a resguardar-me del fred en un antre que ja coneixia a la perfecció perquè es trobava prop d'un xicotet parc al qual solia anar per a estudiar.

Jo fumava a la cantonada d'aquell bar quan vam creuar mirades, recorde que em vas semblar un xic extravagant amb aquell vestit roig que realçava els teus profunds ulls blaus i la teua rossa cabellera ondulada. Em vaig preguntar com és que no t'havia notat abans d'aquell dia. Em vas atraure a tu hipnotitzant-me amb el somriure que em vas brindar després de donar-li un xarrup a la teua copa de rom.

Quan em vaig asseure al teu costat vas agafar el meu cigarre i li vas donar una calada mentre em miraves fixament els llavis, això va fer que una onada de calor recorreguera el meu cos fent-me estremir. Tu en veure la meua reacció vas riure i en eixe moment vaig descobrir el so que volia escoltar cada dia de la meua vida. Després em vas convidar a una copa i et vas allunyar en silenci deixant-me sol i amb l'esperança de tornar a veure't alguna altra vegada per aquell bar al vespre.

Els dies van passar i no et vaig tornar a veure fins a aquell 16 de desembre, estaves canviat, la teua mirada s'havia enfosquit. Et vas acostar a mi i em vas traure fora del local dirigint-te a un carreró fosc per a poder devorar els meus llavis. En eixe moment no vaig entendre res del que estava succeint perquè mai em vas contar la teua història, ni tan sols sabia el teu nom, només sabia que

eres el xic que vestia de roig i que vivia a la meua ment durant les nits de solèdat mentres intentava agafar el son.

Te vaig apartar de mi amb la intenció que em deixares veure el teu cor enverinat per a poder reparar-ho amb les meues paraules i reforçar-ho amb una armadura feta per les meues carícies, volia saber tot de tu i que t'interessares per mi. En eixe moment la teua mirada penetrant em va dir tot el que volia saber, tu també estaves sol, perdut dins d'un món que no et podia comprendre.

Et convide a acompanyar-me a la meua casa i durant el camí em vas contar la teua tràgica història. La teua mare, l'única persona que realment et comprenia va ser assassinada brutalment davant els teus propis ulls quan no eres més que un pobre xiquet espantadís; i la resta de gent pròxima es va allunyar de tu per ser un depravat sexual perquè t'agradaven els homes. Em vas contar que vas fugir de la teua casa portant-te tots aquells records que et turmentaven amb tu. El teu pare et volia veure mort, perquè tu eres l'única evidència que necessitava esborrar d'aquella nit ombría en la qual va matar a l'única persona que ho havia volgut perquè se sentia inferior a ella i això ho va tornar boig.

Tot el que havia viscut es va clavar en la meua pell com a esmolades dagues fent-me sentir una part mínima del que va haver de sentir el, el meu preciós i estripat Joan.

Quan arribarem a la meua casa em va dir que em va buscar amb la finalitat de ser lliure una nit més abans que tot acabara. Jo dominat per la lluentor que començava a eixir en els seus ulls vaig accedir i la xicoteta habitació freda i trista començà a omplirse de l'olor de roses del seu perfum, la meua pell

cremava amb el seu tacte i els nostres cors s'incendiaven amb cada freqüència, amb cada mirada, amb cada petó.

El matí següent em vaig despertar amb ell al meu costat murmurant suaus paraules en somnis, els dos continuàvem nus i em va ser impossible no recórrer-lo amb els meus ulls cansats. Llavors em vaig fixar en totes les marques que tenia en el cos, algunes proporcionades per mi la nit anterior, però moltes altres semblaven recents. Semblaven talls profunds als seus braços i els blaus adoraven el seu musculós cos donant-li un color violaci.

Joan en notar com li observava es va despertar i es va vestir per a poder tornar al lloc on s'allotjava, es va acomiadar de mi amb la promesa de veure'ns en aquell parc per a poder parlar i conèixer-nos més.

Eixa mateixa vesprada em vaig posar ben maco i et vaig comprar un ramell de roses blanques, perquè vas esmentar que eren les teues preferides, en una floristeria de camí al qual seria el meu lloc per a plorar després d'eixe dia.

Pel que sembla el teu pare havia trobat on t'amagaves i t'havia reportat a les autoritats dient que tu vas ser el causant de la mort de la teua mare quan tenies 16 anys i quan arribe al lloc en el qual acordem que començaria el nostre amor et vaig veure. Et vaig veure tendit en el sòl, el teu cor havia parat de bategar al costat de mi i una rosa va caure de les meues mans fràgils, anant a parar al teu cor que la va tenyir de roig amb la sang que desprènia de les teues ferides obertes i que jo ja no podia sanar.

La neu va cobrir el teu cos esborrant les petjades de la nostra breu història d'amor que segueix en la meua ment cada vegada que neva i cada vegada que una rosa roja es posa en el meu camí. Intente desentranyar tots aquells

enigmes sobre tu que no vas arribar a rebel·lar-me perquè jo algun dia descobriré la veritat. Perquè com una rosa pugues tornar a florir lliure i pura al costat de mi, sota l'espessa neu que hui enterra la teua tomba i s'acolorix amb la sang que borra de la meua pell.

Autor: Daniela Muñoz Sánchez

Centre educatiu: IES Sixto Marco

ROIG RUBÍ

Camine junt a la fosca ombra d'un dubte, que fins i tot en les nits m'acompanya sense deixar-me dormir, i com una bèstia que no necessita descans em segueix, esperant el moment precís per a arrabassar-me el poc seny que em queda després de conciliar només unes poques hores de somni al dia, insignificants en comparació al mínim recomanat per a estar sà. Sense importar quant m'intente amagar en les petjades de les meues trepitjades, em turmenta el sentir de com s'ofega la meua ment en la seua pròpia voluntat de continuar fent-se preguntes, i fins i tot amb tant que respondre, encara em trobe estancada i perduda en la mateixa pregunta sense resposta que m'he fet per anys, "¿Qui soc?".

Després de deambular una estona buscant trobar la pau en la meua ment, m'endinse més al bosc en el qual em trobava, topant-me amb un xicotet riu d'aigua fresca que floria en el més profund d'aquell lloc, just en el cor de la tranquil·litat. Però encara caminant entre els arbres, per els senders de branques trencades i naturalesa morta, no aconseguia deslliurar-me d'aquells pensaments intrusius que es repeteixen com un ressò dins de mi i que em persegueixen sense importar on vaja, m'assetgen, em parlen sense callar-se en cap moment, fins i tot m'arriben a desesperar omplint-me de la més densa ansietat que es reproduïx d'una forma lenta y angustiosa a la mateixa velocitat amb la qual cauria l'arena en un rellotge d'arena. Cansada em vaig detindre enmig del no res. No sabia on anar, no hi havia cap llum que poguera guiar-me a un lloc segur, sol estava la lluna queixant-se amb els núvols que la tapaven i amb el vent que la ignorava doncs per a ell ella era indiferent. Alçant la mirada tractant d'identificar un lloc on descansar, vaig entropessar i vaig caure sobre llençols i coixins dignes d'una persona que delira de fam i falta de somni. Vaig recordar despertar al matí següent en un matí perfumat de flors, amb el cap tombat als peus d'un arbre, i sentint el riu als meus peus el qual es va mantindre fidel a mi tota la nit, prenent l'exemple d'una mare que s'assegura del benestar dels seus fills més xicotets.

Vaig seguir per el sender perseguint el camí que formaba el riu, soltant a poc a poc entre les seues brillants aigües els trossos de la meua vida anterior, les idees i sentiments que entropessaven als

meus peus, i les pistes de la màgia que suposadament m'havia guiat fins a eixe lloc, perquè ja no anava a necessitar res d'eixes coses, i és que en eixe instant de la meua vida sol jo era present allí, fent el que volia fer. ¿I qui sap? tal volta quan em guanye la confiança del bosc, ell mateix m'arriba a murmurar la seua història antiga i puga obtindre noves pistes de l'origen d'on vinc i cap a on vaig.

Observe a la llunyania, a l'altre costat de la riba, una bresca d'abelles que em trucaven a la seua porta amb la temptadora mel que brollava de xicotets trencaments en la seua estructura com a or fos, i que queien fins al va riure capaços d'endolcir tota l'aigua. Amb tanta fam després d'un parell de dies sense menjar, vaig intentar creuar el riu però encara que no era profund i l'aigua a penes m'arribava al turmell, em vaig esvarar en aquelles aigües per culpa de les pedres relliscoses recobertes en algues. Em vaig alçar el més ràpid possible sense entendre que la confusió em va tornar a espentar al sòl. En arribar a l'altre costat, em vaig asseure prop de la bresca per a assecar-me i menjar la dolça mel que em convidaven les abelles. Mentre m'alimentava amb la seua dolçor em vaig fixar com l'aigua es convertia d'un bell color metàl·lic i com a dimonis els arbres van començar a absorbir-la per les seues arrels fent-los florir amb flors roges en les seues copes, permetent-li a l'aigua amb el temps recobrar el seu color.

Es va anar apagant el dia, i no havia sentit tanta pau com en eixe moment mentre em recuperava i descansava de l'esgotadora caminata. Quan per fi va fosquejar vaig començar de nou a demanar-li ajuda al bosc en una última suplica i immediatament en finalitzar la meua pregària, les abelles que m'acompanyaven, es van prendre en flames com a ciris que ajudaven les estrelles a il·luminar el meu camí. El bosc no estava tan fosc com la nit anterior, seguia perduda, però la por als animals nocturns i altres monstres que podien rondar per allí va desaparèixer amb els raigs luminosos que guiaven el meu camí. Després de molt caminar, del sòl van començar a sobreeixir enormes arrels d'un vell arbre, tan gran que no podia abraçar ni les seues branques més xicotetes, i quasi en les seues fulles podria viure. Per fi els meus ulls van aconseguir admirar d'on naixia el va del riu al qual perseguia, sorgia per un costat d'aquell arbre, com una ferida oberta. Aquesta vegada sense pensar-ho vaig anar

endinsant-me en la profunditat de les arrels, intentant escalar i així trobar un lloc prop del cor del riu per a buscar, sense distraccions, totes les preguntes que m'infringien amb el seu ressò cada tros de la consciència.

Buscant el lloc perfecte ,caminava en un llarg passadís i enmig de la foscor titilava una llum molt brillant quasi com un batec sincronitzat amb el meu. Sentia que ací em trobaria a mi mateixa, em guiava com la lluna guia a una papallona en la nit. Abans d'arribar a tocar aquella llum, el meu cos es va començar a desfer, com es deshila una tela i la meua ment deixé de parlar, fluint per les meues venes el terror d'una mort segura, que s'acostava a cada pas cap al punt de llum, d'igual forma no em vaig detindre. Potser s'acostava la meua fi però si arribava seria part d'un bell bosc, surant entre les copes dels arbres que bateguen d'un color roig robí.